

— SZERETET.

A szellők tovább röpítették a krisztusi szót, s az egész Földet betölté karácsony napján az isteni szeretet.

De im, mi történik. Az égi boldogságmezőnek pereméről felkel egy őszszakállú, fehérpalástú lenge alak s az Ur felé közeledik.

— Uram, — szólt István király, a magyarok szent királya (mert ő volt a közeledő!) — hiba történt, mert van egy darabka föld: Magyarország, melyet elkerültek a Földre küldött angyalaid. Talán összetévesztették mások földjével. Az én országom régi hatalmából még mindig csak egy bocskoralakú fekete darabka látszik, úgy hívják most, néhány esztendő óta: „Megnagyobbodott-Magyarország.“ Uram, küldd el oda is a béke, a szeretet, a reménység szavait...

— Igazad van, fiam, István — szólott az Ur. — De kit küldjek most már a magyarok földjére, ki vigye meg a karácsony szeretetét, a békét, az örömet, a jóakaratot, a reményt?

Az Ur Jézust még sem akarta maga mellől elbocsátani, Szent Pétert, az öreg szolgát sem. De ime, ott lebegett Mária, Jézus szent anyja az isteni trón körül, neki szólott hát az Ur.

— Menj Mária, Magyarország patronája, s rázd meg a menyegyet, hadd hulljon alá puha hó a magyarok földjére, takarjon el minden szennyet. Csak a fenyők zöld színét ne hintsd be, hogy a magyarok ellássanak egészen a Kárpátok koszorújáig, minden irányban.

Mária teljesítette a parancsot. Megrázta gyengéden a menyegyet. Hullt alá a hó, mint a pehelytoll. Először csak a régi Csonka-Magyarországot, azután a hazatért Felvidéket, majd Kárpátalját, de nem állott meg itt, hanem lassanként befedte Erdélyt, a Délvidéket, az egész régi Magyarországot...

Mikor ez megtörtént, így szólt az Ur István királynak, a szentnek:

— Látod, fiam, ha ilyen fehér lesz újra a magyar lélek, mint a Mária által alászállingóztatott hópelyhek sokasága, akkor ez a fehérfolt, a ti hajdani hazátok újra a tiétek lesz a Földön...

Szent István nem szólt, csak mélyen meghajtotta fejét az Isten előtt s nagy szomorúan lehajtotta fejét... *Simon Lajos.*

Fereteg ur . . .

Fereteg ur buckákat rak
Hőtömegeből az utcára.
Fereteg ur muzsikálgat,
Bár didergünk nótájára.
Fereteg ur nagy hatalom,
Ő hozza a fagyos telet,
Nem is nézi pajtásának
Szegényember, szegény gyerek.

Fereteg ur nagy ur volna,
Ha nem volna — nagyobb nála,
Ha nem volna — szív, amelynek
Télen is hajt bimbós ága!
Bimbós ága, gyöngyvirága:
Az emberi szeretet...
Benyit egy-egy szegény házba,
S oszt ruhácskát, meleget.